

ANIČKA ČILI ŽIVOT KOTĚTE

ANEB JAK SE STÁT KÝMKOLIV

CHRISTIN JAMES

ANIČKA
ČILI ŽIVOT KOTĚTE

aneb jak se stát kýmkoliv

Christin James

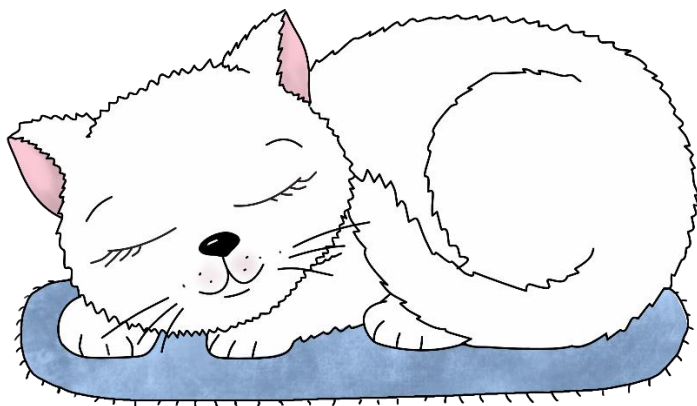
PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat naší kočičce Aničce, že mě inspirovala k sepsání těchto povídek. Rodině a přátelům, kteří mě ve psaní podporují. Martině Černé za nádherné ilustrace. Janě Osičkové, Zuzaně Šůrové a Petře Turnové, které jako první četly tyto povídky a daly mi zpětnou vazbu.

Má velká vděčnost patří také Kornelii Vagašiové. Její postřehy mi pomohly doladit detaily, díky kterým máte nyní možnost přečíst si můj příběh v této podobě.

Paní Vlastě Brtníkové March za podporu a pomoc s vydáním této e-knihy.

PŘEDMLUVA- MŮJ ŽIVOT

Ahoj všem. Dovolte, abych se představila. Jsem Anička, jsou mi dva roky, jsem bílá a jsem jedna ze tří adoptovaných kočiček v naší rodině. Sice jsem nejmenší a nejmladší ze všech, ale to vůbec nevadí. Nová maminka mi říká, že někdy vydám za tři, i když vůbec nechápu, o čem to mluví.

Nepamatuji si, jak se to stalo, že jsem jako malá zůstala sama, jestli mě má skutečná maminka opustila nebo zda jsem se ztratila. Z vyprávění jsem se dozvěděla, že jsem málem umřela. Pamatuji si jen to, že mě zachránil nějaký postarší pán, který mě našel v okénku ve sklepe. Když ke mně přistoupil, všiml si, jak jsem hladová a smutná. Jeho obří ruce mě objaly a díky tomu jsem se cítila v bezpečí. V ten moment jsem věděla, že se o mě postará. Vzal mě k sobě domů a stále

mě krmil a zahříval, abych zůstala naživu a mohla tak světu ukázat, co ve mně je. U staříka žil ještě jeho dospělý vnuk Jiřík. Oba jsem si velmi oblíbila. Hráli si se mnou, mazlili se se mnou, dávali mi kapsičky, granulky a vodu. A já jsem začala říkat staříkovi „dědečku“.

S námi v bytě bydleli ještě dva kočičí bráškové. Také byli adoptovaní. Hned mě mezi sebe přijali, a tak jsem i díky nim cítila, že mám skutečnou rodinu. I když mi pořídili vlastní pelíšek, stejně jsem vždy spinkala, kde jsem chtěla. Na parapetu, abych si nahřála kočičí zadek, anebo u Jiříka, u kterého jsem se cítila v dobře.

Nejstarší bráška se jmenuje Čertík. Aby taky ne, když jeho kočičí zadek tvoří dlouhé a černé chlupy. Vypadá jako Salem ze seriálu Sabrina, mladá čarodějnice.

Druhý bráška se jmenuje Filip a je krátkosrstý a strakatý. Filip si velmi rád hraje na schovku. V tom je naprostý přeborník. Někdy se schová tak dobře, že ho naši dospělí kamarádi, kteří si nás nechali, nemohou najít třeba několik hodin, a to hledají opravdu všude. Najdou ho až tehdy, když je celý byt vzhůru nohama, anebo nakonec vyleze sám, aby ukázal, že vyhrál.

Jenže z nového domova jsem se neradovala dlouho. Když už jsem si myslela, že jsem našla rodinu, kde si mě nechají, tak mě potkalo další neštěstí. Jiřík jednou přišel domů a byl strašně smutný. Šla jsem se ho zeptat, proč si se mnou nejde s dědečkem hrát a kde vůbec dědeček je. Jak to, že přišel sám? Jiřík si sedl na židli, vzal si mě na klín, začal mě hladit po hřbetě a rozplakal se. Nechápala jsem, co se děje. Jeho slzy se valily po jeho tváři rychleji, až mi začaly kapat na můj kočičí zadek. Dokonce přiběhli i bráškové, aby se podívali, co se to děje.

„Co se stalo? Proč brečíš?“ ptala jsem se. „Kde je dědeček?“

„Děda musel odejít a už se nevrátí,“ odpověděl Jiřík. Pak se zarazil a udiveně se na mě podíval. „Ty mluvíš?“ zeptal se nevěřicně.

Nechápala jsem, o čem to mluví. Vždy jsem na něj takto mluvila, ale je pravda, že jen málokdy mi odpověděl. Nyní to bylo jiné. Rychle jsem se tedy ptala dál.

„A kam musel odejít? Tak půjdeme za ním!“ rozhodla jsem a seskočila mu z klína. Jiřík se však nezvedal. Stále plakal.

„Tam, kam dědeček odešel, nemůžu zatím ani já a ani ty,“ řekl.

„A proč?“ podívala jsem se na něj smutně.

„Děda odešel do nebe. Ale neboj, já se o vás tři postarám.“ Vzal si mě na klín a zase mě začal hladit po hřbetě. Teprve když mi došlo, co tím Jiřík myslel, bylo mi smutno. Dědeček mi chyběl.

Takže Jiřík je můj nový páníček. Je to teď vlastně takový můj tatínek. No jo, ale tatínek musí mít i svoji maminku. A my maminku nemáme.

„A kdo se postará o tebe? Musíme ti najít nějakou maminku,“ rozhodla jsem se. Hned jsem se však zarazila: „Ale kde ji najdeme? S brášky jsme celé dny jen doma a sem nikdo nechodí. Asi těžko sem někdo přijde, zaklepe na dveře a řekne: Ahoj, já jsem vaše nová maminka.“

„Neboj se, Aničko, však ona se nějaká maminka, která by s námi zůstala, najde,“ uklidňoval mě můj nový táta. To ovšem ještě netušil, jak blízko pravdě je.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Anička čili život kotěte.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.